

РЕШЕНИЕ

№ 21

гр. София, 14.10.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОЕННО-АПЕЛАТИВЕН СЪД в публично заседание на шестнадесети септември през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА

Членове: полк.ЮЛИЯН В. БАНКОВ
лейт. РАДКА Д. ДРАЖЕВА

при участието на секретаря ТАНЯ ИЛ. ДИМЧЕВА

в присъствието на прокурора М. Б. Б.

като разгледа докладваното от полк.ЛИДИЯ П. ЕВЛОГИЕВА Въззивно наказателно дело от общ характер № 20246000600043 по описа за 2024 година

образувано по въззивна жалба, вх. № 378/02.05.2024 г. и допълнение към нея, вх. № 434/20.05.2024 г. от подсъдимия Я. В. Г. чрез защитника му адв. А. Т. – АК С. против присъда № 5/18.04.2024 г. по НОХД № 124/2024 г. по описа на Военен съд - С..

Производството е по Глава двадесет и първа от НПК.

С атакуваната присъда № 5/18.04.2024 г. по НОХД № 124/2023 г. по описа на С. военен съд подсъдимият Я. В. Г. от „.....“ – гр. Ш. е признат за виновен, за това, че за времето от 09.04.2022 г. до 03.12.2022 г., във „.....“ – Ш., при условията на продължавано престъпление, на осем пъти, чрез използване на моторно превозно средство – „.....“ с рег. №, собственост на баща му В.Д. Г., отнел чужди движими вещи – 1490 кг. (хиляда четиристотин и деветдесет) стоманена скрап на стойност 697,22 лв. (шестстотин деветдесет и седем лева двадесет и две стотинки) от владението на „.....“ – гр. Ш. към ... „.....“ – гр. В.Т., без тяхно съгласие, с намерение противозаконно да ги присвои и на основание чл. 195, ал.1, т.4, вр. чл. 26, ал.1 от НК и чл. 55, ал.1, т.1 от НК и го е осъдил на наказание лишаване от свобода в размер на три месеца. На основание чл. 66 от НК, съдът е отложил изпълнението на наказанието за срок от 3 (три) години. Първоинстанционният съд се е разпоредил с веществените доказателства и съдебно-деловодните разноски по делото.

Срещу постановената присъда в законоустановения 15-дневен срок е постъпила въззивна жалба, а по-късно и допълнение към нея, депозиращи по надлежния ред пред

първоинстанционния съд. В жалбата се развиват съображения, че атакуваната присъда е неправилна, необоснована и незаконосъобразна. Излагат се доводи, за това, че при постановяване на обжалвания акт основният съд не е взел предвид фактите по случая и действащите материални разпоредби в страната. Твърди се, че обвинението спрямо подсъдимия не е категорично и безспорно доказано, не кореспондира с фактическа обстановка описана в обвинителния акт, гласните и писмени доказателства по делото. Посочва се, че неправилно е прието, че чуждите движими вещи, които са на стойност 697,22 лв., са изнасяни при условията на продължавано престъпление за времето от 09.04.2022 г. до 03.12.2022 г., тъй като чуждите движими вещи са с тежест 1490 кг. и въпреки, че подсъдимият е в добра физическа форма, той не би се справил с изнасянето на въпросните вещи. Акцентираща се на това, че подсъдимия е съдействал на разследващите в хода на досъдебното производство. Сочи се, че присъдата не може да почива на предположение.

С допълнение към въззивната жалба се посочва, че в мотивите на съда ясно е посочено, че демонтираните части са били складираны на открито, а подсъдимия Г. е преминавал необезпокоявано през КПП-то на Всичко това е създало убеждение у него, че „деянието не е нередно“ и не съставлява престъпление. Съображенията са мотивирани с анализ на показанията на свидетеля по делото В. и обясненията на подсъдимия Г.. Посочва се, че съдът неправилно е оценил характеристикните данни и личността на подсъдимия и е формирал неправилни изводи досежно вината. Счита се, че обвинението не е доказано от обективна и субективна страна. Акцентираща се на това, че деянието представлява маловажен случай по чл. 93, т.9 от НК, като се позовава на Решение № 123 от 10.08.2016 г. по н.д. № 396/2016 г. на ВКС, 2-ро н.о и Решение № 122 от 02.07.2019 г. по н.д. № 521/2019 г. на ВКС, 3-то н.о.

Моли въззивния съд да отмени атакуваната осъдителна присъда и вместо нея да постанови нова, с която да признае подсъдимия Я. В. Г. за невинен по повдигнатото му обвинение по чл. 195, ал.1, т.4, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

Възражение срещу жалбата и допълнението към нея не е депозирано от представител на държавното обвинение.

В съдебното заседание по делото, в рамките на процедура по глава двадесет и първа от НПК пред въззивната инстанция, проведено на 16.09.2024 г. защитника адв. А. Т., поддържа изцяло аргументите, изложени във въззивната жалба и допълнението към нея. Поддържа искане присъдата да бъде отменена и вместо нея да бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невинен в извършване на повдигнатите му обвинения.

Подсъдимият участва лично в съдебното заседание по делото пред въззивната инстанция като поддържа аргументите обективирани от защитника му в съдебното заседание по делото. Искане от съда да бъде признат за невинен.

Военно-апелативният съд, като обсъди доводите във въззивната жалба и допълнителните съображения към нея, съображенията на страните в съдебното заседание по делото, прецени събраните по делото в досъдебната и съдебна фаза доказателства и след като извърши

цялостна проверка на обжалвания съдебен акт, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК намира за установено следното:

Въззивната жалба е подадена от процесуално легитимирано лице срещу съдебен акт от категорията на визираните в процесуалния закон, в срока по чл. 319 от НПК, поради което е процесуално допустима, но разгледана по същество е неоснователна.

Атакуваната първоинстанционна присъда по делото на С. военен съд е постановена при обективно, всестранно и пълно изясняване на фактическата обстановка по делото.

Извършената от настоящата инстанция проверка за наличието на наведените във въззивната жалба основания сочат на извод за тяхната неоснователност. Основният съд е събрал всички възможни относими и допустими доказателства за обстоятелствата, включени в предмета на доказване, очертан с внесения в съда обвинителен акт, като принципно е спазен процесуалния ред, гарантиращ тяхната годност и възможността на базата на тях да се изграждат изводите на съда за релевантните по делото факти. Обсъдил е в пълнота всички доказателствени източници, като е изложил убедителни съображения кои от тях кредитира и защо и на кои не дава вяра и по какви причини. Вярната интерпретация на доказателствата и средствата за тяхното установяване е позволила на основния съд да направи и верни изводи по фактите, които се споделят от въззивната инстанция. Наведените от страните доводи са задълбочено обсъдени от решаващия съд, като в тази насока не се констатираат логически грешки, неясноти или непълноти в мотивите към присъдата, постановена от състав на Военен съд – С..

Първоинстанционният съд въз основа на събраните доказателства за правилно изясняване на делото и след като ги анализирал приел за установена следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

През 2022 г. в района на „.....“ – Ш. били извършени ремонтни дейности по част от сградния фонд, при който от помещенията били демонтирани и извадени различни метални съоръжения, между които чугунени радиатори, части от тях и метални тръби от съществуващата преди това паропотоплителна инсталация. Демонтираните части били складирани на открито в непосредствена близост до сградите. Всички тези материали се водели на материален отчет на граждански служител М.Т. В., който заемал длъжността старши експерт в „.....“ – Ш..

В определените във факултета работни групи оти, които осъществявали дейността по изнасяне на металните отпадъци от сградите участвал и подсъдимият Я. В. Г., III курс, специалност „Организация и управление на военните формирования на тактическо ниво“.

През есента на 2022 г. свидетелят В. установил, че части от чугунените радиатори били изнасяни от формированието, поради което заедно с колегата си св. М.М. монтирали на видно място фалшива охранителна камера на една от сградите. Върху металните отпадъци поставили самоделна табела с надпис: „Не кради желязо. Води ми се!“ и напръскали с червен на цвят спрей складираните радиатори и другите метални отпадъци. По този начин,

материално-отговорното лице искало по-лесно да установи евентуално посегателство над съхраняваните материали. След това св. В. не е забелязвал да има липси на метални отпадъци от тези, които били складирани на депо пред ремонтираните сгради.

Преподавателите, служителите и обучаемитеи имали възможност да влязат през портала на в казармения му район с личните си моторни средства, където имало определени за целта паркинги към съответните сгради. Подсъдимият Г. в извънучебно време влизал и излизал в района на през контролно-пропускателния пункт (КПП) с управлявания от него лек автомобил марка „.....“ с рег. №, собственост на неговия баща В.Д. Г. от гр. Б..

През периода от 09.04.2022 г. до 03.12.2022 г. Г. в часове от денонощието, когато нямало движение на военнослужещи и цивилни служители, се придвижвал с автомобила до отделни депа с метални отпадъци, от където взимал и натоварвал натоварвал в багажника чугунени радиатори, части от тях демонтирани от отоплителна инсталация и различни метални парчета желязо. Напускал през КПП-то района на, без да бъде проверяван, като изнасял отнетото имущество с лекия автомобил „.....“ с рег. №, собственост на баща му В.Д. Г., до складов район на фирма „.....“ АД, гр. Ш.. Там свидетелят И.Н.Д., който бил началник склад, оценявал вида на предадените отпадъци – дали представляват плътно желязо или ламарина, от което съществено зависело изкупната цена. След това отпадъчния материал бил претеглян на кантар и спрямо тяхното тегло, на подсъдимия била изплащана на ръка съответната парична сума и издавана покупко-изплащателна сметка. В нея се записвало името на подсъдимия и ЕГН, както и количеството предаден метален отпадък, и стойността на същия. В някои от покупко-изплащателните сметки подсъдимият лично се подписвал, а в други не е поставял подпис, поради направен отказ от негова страна или пропуск на служителя, изплатил сумата.

Видно от приложените по делото покупко-изплащателни сметки, през периода от 09.04.2022 г. до 03.12.2022 г., бивш Г. на осем пъти предал общо 1490 кг. стоманена скрап, според терминологията на пункта за изкупуване на метални отпадъци, на стойност 697,22 лв., собственост на „.....“ – Ш..

Гореописаната фактическа обстановка първоинстанционният съд е приел за безспорно установена и доказана от показанията на свидетелите, депозираните в хода на съдебното следствие; прочетените по реда на съдебното следствие свидетелски показания дадени в хода на досъдебното производство, частично от обясненията на подсъдимия, покупко-изплащателни сметки и събраните в хода на досъдебното и съдебно следствие доказателства по делото.

Първоинстанционният съд е приел, че с деянието си подсъдимият Я. Г., от обективна и субективна страна е осъществил състава на чл. 195, ал.1, т.4, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

Основният съд е оценил доказателствените материали по делото, ръководейки се от изискванията на чл. 13, чл. 14 и чл. 107 ал. 5 от НПК, поради което не са налице пороци в

доказателствената дейност, които да доведат до съмнение в изводите на съда за това, че извършеното от подсъдимия Я. В. Г. съдържат обективните и субективни елементи на състава на престъплението по чл. 195, ал.1, т.4, вр. чл. 26, ал.1 от НК.

Приетите за установени от първоинстанционния съд като инстанция по същество фактически положения, са изведени в резултат на задълбочен и прецизен анализ, подкрепят се от обективно наличната по делото доказателствена съвкупност и се възприемат изцяло от настоящият въззивен състав.

Военно-апелативният съд намира, че възприетата от състав на Военен съд – С. съд фактическа обстановка, е правилно установена и то след обективно, всестранно и пълно изследване на обстоятелствата по делото и при критичен анализ на доказателствените източници. Въз основа на прецизно установената фактология са изградени и верни правни изводи. Първоинстанционният съд поначало дължи прецизно обсъждане на събраните по делото доказателства и доказателствени средства, съпоставянето им помежду им, както и пълноценно обсъждане на наличните противоречия в показанията на разпитаните по делото свидетели. Именно такъв е бил подходът на основния съд при разглеждането на делото, поради което настоящата инстанция споделя възприетата фактическа обстановка и изведените прави изводи въз основа на доказателствената съвкупност.

Военно-апелативният съд извърши самостоятелен анализ на писмените и гласни доказателствени източници. Разпитан в хода на съдебното следствие подсъдимият Я. В. Г. е посочил, че 4-5 пъти през 2022 г., е вземал отпадъчни материали и ги е извозвал с автомобил до пункта в „.....“, за което е получавал и пари, след представяне на личната си карта. Видно от обясненията му пред съда в съдебното заседание, проведено на 18.04.2024 г. не намира за укоримо поведението си, тъй като счита, че това, което е изнасял от военното формирование са „боклуци“ и не е оцетил никого. Това твърдение се подкрепя единствено от приетата като писмено доказателство нотариална декларация от лицето Б.Р.Б.. Правилно първоинстанционният съд не е приел обяснението на подсъдимия в частта, че е събирал отпадъчен материал от граждани от град Ш., който е предавал в пункта в кв. „.....“. В тази връзка, по отношение на декларираното пред нотариус от лицето Б.Р.Б., че през инкриминирания период на дати 20.05.2022 г., 21.05.2022 г. и 03.12.2022 г. заедно с подсъдимия са били събирали от граждани на град Ш. метални отпадъци, които са предавали в същия пункт, правилен е извода на основния съд, че липсва правна и житейска логика точно на посочените дати от неустановени по делото лица - граждани, да са били събирани за предаване в пункт количества от 160 кг., 260 кг. и 130 кг. По делото безспорно е установено, че железният отпадъчен материал - стомана и чугун има точно установена оценъчна стойност и количество, като в тази насока за приложените по делото проемо-предавателни протоколи и кантарни бележки. С изявлението в нотариалната декларация единствено се цели оневиняване поведението на подсъдимия. Това обаче не кореспондира с доказателствената съвкупност. В тази връзка няма основание да не се кредитират и свидетелските показания на ц.сл. М.М.М., който добросъвестно посочва реда и начина, по който се е осъществило изнасянето на отпадъци от старата инфраструктура на факултета.

Безспорно е доказано, че предаването на отпадъци от ... „.....“ на вторичните суровини се е осъществявало посредством пътуване на представител на с представител на фирмата за скрап, които теглят и издават кантарни бележки. Тези обстоятелства се потвърждават и от показанията на свидетеля по делото М.Т. В. – във „.....“ – Ш., в това число и прочетените в с.з. проведено на 18.04.2024 г. по реда на чл. 281, ал.5, вр. ал.1, т.2 от НПК. Обстоятелството, че именно на фирма „.....“ ЕООД са предавани метални отпадъци, получени вследствие на бракуване на метални запаси от „.....“, за които на ... „.....“ са били заплатени пари, не опровергава изводите на основния съд. В тази насока да показанията на и свидетеля В., както и констативни протоколи от 18.04.2023 г., 07.10.2022 г. и 07.10.2022 г. кантарни бележки, приемо-предавателен протокол и фактури, приложени на л. 26 - л. 38 от досъдебното производство. Видно от констативен протокол от 18.04.2023 г. комисията е установила, че действително предадената стоманена скрап е била в повече от описана в тръжния лист, поради което намерените допълнителни количества от нея са били заприходени на материално отговорното лице свидетеля М.Т. В. със складова разписка форма Като причина за разликата се установява, че депонираните метални отпадъци са получени вследствие на подготовка на учебна сграда за основен ремонт и снемане от отчет на компрометирани радиатори от сградите на факултета. Всички останали количества метал и железни отпадъци – стомана и чугун са предавани на фирма „.....“ ЕООД, която фирма е била единствено оторизирана да закупува скрап от ... „.....“, а не фирма „.....“ АД, гр. Ш..

По делото е разпитан и свидетелят Г.И.К.. Анализът на показанията му сочи на извод за занижен, но не и за липса на контрол по съхраняване и опазване на отпадъчния материал – желяза, тръби, тухли, дървен материал, радиатори и други от ремонтираните сгради. Заниженият контрол по съхранение на процесните материални ресурси не оправдава престъпното поведение на подсъдимия, който се е възползвал от статута си на, достъпа до мястото на съхранение на стоманения скрап и безпрепятствено на осем пъти го е натоварил в лекия автомобил, превозил в приемателен пункт за вторични суровини на „.....“ АД - гр. Ш. в кв. „.....“ и предал същите срещу сумата от 697,22 лв. Въз основа на изложеното, настоящия състав не споделя възражението на защитата в допълнението към въззивната жалба, че материалните средства, предмет на делото не са били заприходени и не са изпълнени изискванията за съхранение и разходване на материални средства, свързани с ремонтните дейности на учебните помещения във, още повече че предметът на делото не е безstopанственост.

Основният съд е взел отношение по показанията на разпитаните по делото свидетели – Ж.С.С., Д.К.Ж., И.Н.Д., обсъдил ги е внимателно, не е очертал наличните противоречия и е изложил ясни съображения защо показанията на тези свидетели се кредитират и по какви причини. Направена е и съпоставка с другите доказателствени източници. Нито едно доказателство или доказателствено средство не е било подценено или надценено или пък тълкувано превратно, напротив доказателствените материали са оценени според действително им съдържание.

Извършеният от настоящата въззивна инстанция контрол върху процесуалната законосъобразност на конкретните действия на първоинстанционния съд по допускане, събиране, проверка и оценка на доказателствата по делото, и правилността на формиране на вътрешното му убеждение води до извод, че не са допуснати процесуални нарушения, които да дадат основания за отмяна на проверявания съдебен акт. Свидетелят С. категорично посочва, че подсъдимият лично му е споделил, че изнася от военното формиране и продава радиатори и части от тях. Тези изводи се потвърждават еднозначно и от свидетелските показания на свидетеля Д.К.Ж. именно, че от военното формиране подсъдимият Г. е изнасял радиаторите и ги е предавал в пункт в кв. „.....“, а това се е осъществявало посредством управлявания от него лек автомобил „.....“. Тези обстоятелства се установяват както от показанията на свидетеля Ж., разпитан в хода на съдебното следствие, така и от приобщения по реда на чл. 281, ал.4, вр. ал.1, т.2 от НПК протокол за разпит от 30.08.2023 г., от който е видно, че подсъдимия Я. Г. лично му е споделял, че във вечерно време е товарил в управлявания от него лек автомобил „.....“ радиатори и ги е предавал за скрап в пункт, находящ се в кв. „.....“ гр. Ш., защото не му стигали парите. Правдиви и достоверни са свидетелските показания на свидетеля И.Н.Д. и повторния му разпит в с.з. проведено на 06.02.2024 г., който категорично доказва, че именно подсъдимия Я. В. Г. е предал желязото в приемателен пункт на „.....“ АД - гр. Ш., тъй като неговото име и ЕГН, предаденото количество, вида и сумата, която е изплатена, са записани в покупко-изплащателните сметки. Няма основание да не се кредитират тези показания, анализирани самостоятелно и съпоставени с останалата доказателствена съвкупност, поради което първоинстанционният съд правилно ги е оценил и дал вяра, като настоящият съдебен въззивен състав напълно споделя това.

Категорично по делото е доказано, че подсъдимият Я. В. Г. при условията на продължавано престъпление през периода 09.04.2022 г. до 3.12.2022 г. на осем пъти – 09.04.2022 г., 13.05.2022 г., 20.05.2022 г., 21.05.2022 г., 23.05.2022 г., 30.09.2022 г. 02.12.2022 г. и на 03.12.2022 г. е предал общо 1490 кг. желязо отпадък - стоманена скрап на „..... – Ш.“ АД. Няма спор, че за целта е използвал моторно превозно средство“ с рег. №, собственост на баща му В.Д. Г.. Настоящият въззивен съдебен състав намира изводите на първоинстанционния съд в тази насока за правилни, тъй като по делото е доказано, че кражбата е извършена и чрез използване на посоченото моторно превозно средство, тъй като подсъдимия си е послужил с него, за да превози железните отпадъци и да ги продаде за вторични суровини.

От обективна страна подсъдимия Я. Г. е участвал в самото изпълнение на престъплението, което е съставно. Дължимото поведение, от гледна точка на изискванията поставени от закона, е подсъдимият да се въздържа от всяко действие, което би попретило на собственика – ... „.....“, да упражнява своите права на владение, ползване и разпореждане с веща. Изпълнителното деяние се състои от два обособени поведенчески акта – противозаконно отнемане на чужди движими вещи, в конкретния случай прекратяване на фактическата власт на ощетеното юридическо лице ... „.....“ от престъплението върху тях и установяване

на своя фактическа власт върху същите вещи. Подсъдимия Г. е отнел, т.е. преустановил е фактическата власт на собственика - „.....“ върху посочените движими вещи по смисъла на чл. 110 ал. 2 от ЗС и е установил своя фактическа власт върху тях. С действията си подсъдимият е изпълнил състава на престъплението от обективна страна и това законосъобразно е мотивирало първоинстанционния съд да приеме деянието му съставомерно от обективна страна.

По отношение на съставомерния вредоносен резултат, настоящата инстанция намира, че същия е налице, а причинната връзка между изпълнителното деяние и него е пряка и непрекъсната.

По отношение на субективната страна изводите на първоинстанционния съд също са правилни. Подсъдимият И. е извършил деянието при наличието на пряк умисъл, тъй като е съзнавал, че лишава от фактическа власт ... „.....“ от движимите вещи – стомана скрап. Той е съзнавал общественоопасния характер на деянието, като е предвиждал настъпването на общественоопасните последици и е допускал тяхното настъпване, т.е. действал с пряк умисъл по смисъла на чл. 11 ал. 2 пр.1 от НК. Прекият умисъл е налице, тъй като е съзнавал, че лишава от фактическа власт собственика на металните отпадъци, упражнява своите права на владение, ползване и разпореждане с веща.

Възражението на защитата на подсъдимия, че първоинстанционният съд не е взел предвид фактите по случая, както и действащите материални разпоредби, както и че обвинението не е безспорно доказано, настоящият въззивен състав намери за голословно и несъстоятелно. Първоинстанционният съд е установил фактическа обстановка, която съответства изцяло на доказателствената съвкупност по делото като въз основа на нея и доказателствата е обосновал правилни и законосъобразни изводи досежно авторството и вината на подсъдимия. Предметът на инкриминираното деяние, по своите характеристики и параметри в никакъв случай не може да изключи съставомерността на деянието. Не отговаря на истината възражението, че присъдата е постановена при съмнения. Атакуваната присъда не почива на съмнения и предположения, а доказателствата по делото не са тълкувани превратно, а обратното - според действителното им съдържание, смисъл и значение.

По отношение на възражението на защитата, че първоинстанционният съд не е взел предвид, че подсъдимият е разделил получената от него сума в размер на 697,22 лв. с другите обучаващи се в ... „.....“, които едновременно се били възползвали от нарушена отчетност, заприходяване и съхранение на материални ресурси, настоящият въззивен съдебен състав го намери за несъстоятелно. По делото не се съдържа нито едно гласно или писмено доказателство, което да обоснове извод за участие на други лица в инкриминираното деяние. Още повече, че единствено на прокуратурата е делегирано изключителното правомощие за привличане към отговорност на лицата, които са извършили престъпления. Логиката на държавността изисква да бъде отчетено, че съгласно чл. 127, т.3 от Конституцията на Република България прокуратурата е единственият орган, който може да повдига обвинение при наличието на достатъчно годни доказателства, а в настоящият

случай обвинителен акт е внесен в съда единствено по отношение на подсъдимия Я. Г..

Не могат да бъдат споделени доводите на защитата, че първоинстанционният съд необосновано е отказал да допусне нови свидетели по делото, а именно С.В.Щ. от .. класно отделение, Х.Л. от .. класно отделение и Д.И.П. от ... класно отделение. Събирането на доказателства в наказателния процес не е самоцел. Съдът дължи справедливо и безпристрастно разглеждане на делото, включващо непосредствена и устна проверка на събраните и относими към предмета на делото доказателства и доказателствени средства, освен при предвидените по закон изключения от тези принципи. Преценката дали до допусне нови доказателства, нови свидетели или преразпит на свидетели е суверенна и е подчинена на изискването за разкриване на обективната истина по чл. 13 от НПК. Решаващият съдебен състав не е длъжен да удовлетворява всяко доказателствено искане на страните, а само тези, които способстват към постигане на непосредствените цели на процеса и установяване на обективната истината за извършеното престъпление. В противен случай рискува да разтегне неоправдано във времето наказателния процес и да го попълни с ненужни и неотнормирани доказателства.

На следващо място, настоящият въззивен съдебен състав не споделя възражението за неяснота досежно доказателствената тежест на представената по делото нотариално заверена декларация от лицето Б.Б., приложена на л. 92 от н.д., не е взета предвид от първоинстанционния съд. С протоколно определение в съдебно заседание по делото, проведено на 18.04.2024 г. първоинстанционният съд е приел като писмено доказателство нотариално заверена декларация от лицето Б.Р.Б.. По делото няма данни това лице да е участвало като свидетел или в друго качество в наказателното производство. Вярно е, че всяко частно лице може да поиска от нотариус удостоверяване на датата на документ, чието съдържание изразява свое лично твърдение за факти и събития. Когато удостоверявания на дата и подпис се извършват по инициатива на молителя, без законът да го изисква, се улеснява доказването при евентуален гражданско-правен спор. Нотариалното удостоверяване на дата на декларацията и подписа на лицето я прави достоверна по смисъла на чл. 181, ал. 1, предл. 1 от ГПК. Нотариално заверената декларация относно твърдение на лицето Б. за настъпили факти и обстоятелства, е приета от първоинстанционния съд като писмено доказателство и обсъдена по съответния процесуален ред. Вярно е, че няма изискване с какви преки или косвени доказателства следва да се установи наличие на виновност и авторство на подсъдимия, но тяхната съвкупност следва да доведе до един-единствен извод, който да изключва каквито и да било колебания относно авторството на деянието. Именно такъв е и настоящия случай. А съгласно чл. 104 и чл. 106 от НПК доказателства в наказателното производство могат да бъдат фактическите данни, които са свързани с обстоятелствата по делото, допринасят за тяхното изясняване и са установени по реда предвиден в този кодекс, а доказването се извършва чрез способите, предвидени в този кодекс. Изявленията в нотариалната декларация, подписана от лицето Б. не кореспондират с останалата доказателствена съвкупност. Поради изложеното настоящия въззивен съдебен състав намери за неоснователно и това възражение.

По отношение на възражението на защитата, че е налице маловажен случай, настоящият въззивен съдебен състав намира за неоснователен. При приетите за установени от кредитираните доказателства фактически обстоятелства материалният закон е приложен точно и деянието е квалифицирано като престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4 от НК. Неоснователен е довода, който не се мотивира с конкретни съображения, че деянието е „маловажен случай“ по смисъла на чл. 93, т. 9 от НК. При установените по делото факти относно извършеното деяние и данните за дееца, настоящата въззивна инстанция намира, че тази правна норма е неприложима. Квалифицираната кражбата на 1490 кг. стоманен скрап на стойност 697,22 лева не е маловажен случай. В конкретния случай, не може да се приложи хипотезата на чл. 93, т. 9 от ДР на НК, тъй като тези случаи са изчерпателно изброени в закона. Маловажният случай за квалифицираните състави по чл. 195, ал. 1 от НК е приложим единствено по т. 2 и по т. 6, но не и по т. 4, каквато е настоящата квалификация. Настоящата инстанция не споделя и доводите на защитата по отношение на алтернативното искане за налагане на по-леко наказание, а именно „глоба“. За престъплението по чл. 195, ал. 1 НК законодателя е определил най-нисък предел от 1 (една) година „лишаване от свобода“. При определяне на вида и размера на наложеното наказание първоинстанционният съд е взел предвид наличието на обстоятелства, които смекчават наказателното положение и като такива са преценени невисоката степен на обществена опасност на деянието с оглед стойността на предмета на престъплението, младата възраст, изолираност на случая, ниската степен на обществена опасност на дееца с оглед чистото му съдебно минало, причините и подбудите за извършване на деянието, като в крайна сметка му е наложил наказание от 3 (три) месеца „лишаване от свобода“, като е приложил разпоредбата на чл. 55, ал. 1, т. 1 от НК. Правилно основния съд е приел, че смекчаващите обстоятелства са от категорията на многобройните такива и е отложил изпълнението на наказанието при условията на чл. 66, ал. 1 от НК, като е приложил института на условното осъждане. При прилагане на чл. 55 от НК, законодателят е преценил, че наказанието може единствено да бъде определено под най-ниския предел, на основание чл. 55, ал. 1, т. 1 НК, но не и да бъде заменено с по-леко по вид такова. В този смисъл наложеното наказание не е явно несправедливо, т.е. прекалено тежко, предвид и обстоятелството, че това деяние е извършено при условията на продължавано престъпление по смисъла на чл. 26, ал. 1 от НК, което се явява една усложнена престъпна дейност, предполагаща по принцип и по-висока степен на обществената опасност от обикновената.

При извършената цялостна служебна проверка на атакуваната присъда настоящата въззивна инстанция не установи допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, нито нарушения на материалния закон, обосноваващи наличие на основания за отмяна, поради което въззивна жалба, вх. № 378/02.05.2024 г. и допълнение към нея, вх. № 434/20.05.2024 г. от подсъдимия Я. В. Г. чрез защитника му адв. А. Т., срещу присъда № 5/18.04.2024 г. по НОХД № 124/2024 г. по описа на Военен съд – С., следва да бъдат оставени без уважение.

Водим от горното и на основание чл. 388 от НПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда № 5/18.04.2024 г. по НОХД № 124/2023 г. по описа на
Военен съд – С..

Решението подлежи на обжалване и протест пред Върховния касационен съд в 15-дневен
срок от съобщаването на страните за изготвяне на решението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____